

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei
Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Secția a III-a

HOTĂRÂREA
din 4 noiembrie 2008
în Cauza Jantea împotriva României
(Cererea nr. 29798/03)
Strasbourg

Devenită definitivă la data de 04.02.2009

Această Hotărâre poate suferi modificări de formă.

În Cauza Jantea împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Josep Casadevall, președinte,
Elisabet Fura-Sandström,
Corneliu Bîrsan,
Boštjan M. Zupančič,
Alvina Gyulumyan,
Egbert Myjer,
Ineta Ziemele, judecători,
și Stanley Naismith, grefier adjunct de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 7 octombrie 2008,
a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 29798/03, introdusă împotriva României de un cetățean al acestui stat, domnul Ioan Radu Adrian Jantea (*reclamantul*), care a sesizat Curtea la data de 23 august 2003 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul este reprezentat de domnul Ionel Olteanu, avocat la București. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 12 aprilie 2007, președintele secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea întemeiată pe imposibilitatea invocată de reclamant de a beneficia de imobilul său folosit de stat, fără niciun fel de despăgubire. Așa cum prevede [art.](#)

[29](#) alin. 3 al Convenției, acesta a hotărât de asemenea că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

4. La data de 24 ianuarie 2008 Curtea a hotărât, în temeiul art. 54 alin. 3 din regulamentul său, să nu sprijine cererea reclamantului privind stabilirea unui termen în speță.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. Reclamantul s-a născut în anul 1922 și locuiește la București.

6. În anul 1950, un imobil aparținând lui R.E., tatăl vitreg al reclamantului, și situat în Târgu Mureș, str. Gheorghe Doja nr. 27, a fost naționalizat. R.E. a decedat în anul 1991.

7. Prin decizia definitivă din data de 6 aprilie 2000, Curtea de Apel Târgu Mureș a admis în parte acțiunea reclamantului împotriva Consiliului local Târgu Mureș și a dispus radierea din cartea funciară a mențiunii care desemna statul drept proprietar al imobilului în cauză și înscrierea numelui lui R.E. în locul acestuia. La data de 1 iunie 2000, reclamantul a obținut înscrierea dreptului său de proprietate în cartea funciară prezentând un certificat care îl desemna drept unic moștenitor al lui R.E.

8. Între timp, la data de 20 aprilie 2000, reclamantul a introdus la Judecătoria Buzău o acțiune în anulare a certificatului de moștenitor eliberat lui R.N.I. și R.M.V., părinții lui R.E. Prin decizia definitivă din data de 29 octombrie 2001, Curtea de Apel Târgu Mureș a admis acțiunea și a constatat că reclamantul era singurul moștenitor al lui R.E.

9. Reclamantul a început să plătească statului impozitul financiar.

10. Imobilul în cauză era administrat de Consiliul local și era repartizat *Inspectoratului Școlar Județean Mureș (Inspectoratul)*. În imobil se afla o grădiniță.

11. În cursul anului 2001, Consiliul local Târgu Mureș a transferat proprietatea imobilului în cauză statului, hotărâre anulată prin decizia definitivă din data de 31 octombrie 2002 a Curții de Apel București, în urma acțiunii introduse de reclamant. Curtea de Apel a considerat că hotărârea administrativă a încălcat autoritatea de lucru judecat dobândită prin decizia din data de 6 aprilie 2000 (paragraful 7 de mai sus).

O hotărâre similară de transfer al imobilului reclamantului în domeniul public, luată de Guvern în anul 2002, a fost anulată de asemenea, în urma unei acțiuni a reclamantului, prin decizia definitivă din data de 24 septembrie 2003 a Curții Supreme de Justiție, din aceleași motive.

12. La data de 11 iulie 2000, reclamantul a sesizat instanțele cu o acțiune în evacuare a grădiniței împotriva Inspectoratului. După trei grade de jurisdicție, prin decizia definitivă din data de 4 februarie 2003, Curtea de Apel Târgu Mureș a respins acțiunea reclamantului, pe motiv că ar fi trebuit să-și îndrepte acțiunea împotriva grădiniței, chiriașa imobilului, care avea calitatea de a intenta acțiune.

13. La data de 18 octombrie 2001, reclamantul a sesizat Judecătoria Târgu Mureș cu o acțiune împotriva grădiniței și Primăriei Târgu Mureș (*Primăria*), de evacuare a primei din imobilul în litigiu. Această acțiune a fost admisă, la data de 21 februarie 2002, Judecătoria dispunând evacuarea grădiniței. După trei grade de jurisdicție, inclusiv rejudecarea de către instanța de apel, această sentință a fost validată prin decizia definitivă din data de 9 decembrie 2003 a Curții de Apel Târgu Mureș.

14. La data de 8 septembrie 2003, reclamantul a fost pus în posesia imobilului în litigiu și la data de 3 octombrie 2003, grădinița a fost evacuată din imobil.

15. Actele aflate la dosar demonstrează că reclamantul nu a sesizat instanțele naționale cu o acțiune în daune-interese pentru a cere repararea prejudiciului rezultat din nebeneficierea de imobil. Acesta a informat Curtea că nu putea plăti taxa de timbru aferentă unei asemenea acțiuni, deoarece nu încasa niciun venit.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE PERTINENTE

16. Legislația privind taxa de timbru, inclusiv modificările competenței de a acorda facilități de plată, aduse de Legea nr. 195/2004, este descrisă în Hotărârea *Iorga împotriva României* (nr. 4227/02, paragrafele 22-25, 25 ianuarie 2007). În Hotărârea *Weissman și alții împotriva României* (nr. 63945/00, paragrafele 22-26, CEDH 2006-VII (extrase)) s-a făcut o prezentare detaliată a dreptului și practicii interne relevante asupra obligației posesorului unui imobil de a restitui proprietarului veniturile periodice ale acestui imobil.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a [art. 1](#) din Protocolul nr. 1 la Convenție

17. Reclamantul se plânge că a suferit o atingere adusă dreptului său de proprietate asupra imobilului în cauză, pe motiv că, deși decizia din data de 6 aprilie 2000, îi recunoaște calitatea de proprietar al imobilului, nu a putut intra imediat în posesia acestuia datorită atitudinii autorităților locale.

El invocă art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

"Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

A. Asupra admisibilității

1. Susținerile părților

a) Guvernul

18. Guvernul invocă neepuizarea căilor de atac interne, dat fiind că reclamantul nu a introdus o acțiune în reparație a prejudiciului invocat rezultat din nebeneficierea de imobil.

În opinia sa, reclamantul ar fi trebuit să ceară Ministerului Finanțelor scutirea, eşalonarea sau amânarea plății taxei de timbru. Acesta adaugă că 643 de cereri depuse în acest scop au primit răspuns favorabil în anul 2000 și 657 în anul 2001.

19. El invocă de asemenea faptul că prezenta cauză se diferențiază de cauza *Weissman și alții* citată anterior, în care reclamantii au introdus o acțiune similară care a fost anulată pentru neplata taxei de timbru, în măsura în care, în speță, omițând să sesizeze instanțele, reclamantele nu a oferit autorităților naționale nici măcar posibilitatea să se pronunțe asupra acestei chestiuni.

20. Guvernul susține în final că, deși de la intrarea în vigoare a ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003, acordarea facilităților de plată a taxei de timbru ține de competența instanțelor, reclamantul a continuat să nu introducă acțiunea în reparație.

b) Reclamantul

21. Reclamantul susține, în special, că autoritățile publice ar fi trebuit să respecte decizia din data de 6 aprilie 2000 fără ca un demers suplimentar, inclusiv acțiunea în despăgubire invocată de Guvern, să fi fost cerută din partea sa, în măsura în care

încălcarea dreptului său de proprietate ține de încălcarea acestei decizii de autoritățile publice.

22. Oricum, acțiunea sugerată de Guvern nu reprezenta o soluție efectivă în speță deoarece nu era admisibilă decât după plata taxei de timbru. Or, potrivit prevederilor legale în vigoare la acea vreme, cuantumul taxei de timbru reprezenta un procent din suma cerută. Ținând cont de faptul că, potrivit unei expertize contabile prezentate la dosar, reclamantul și-a estimat prejudiciul la 210.954 lei noi românești (RON) sau 63.156 euro, acesta consideră că taxa de timbru aferentă ar fi trebuit să fie în jur de 5.000 RON. Or, el nu putea achita această sumă deoarece la acea vreme nu încasa venituri.

23. Reclamantul consideră de asemenea că hotărârile trimise de Guvern pentru a dovedi eficacitatea cererii la Ministerul Finanțelor nu sunt pertinente în cauză, deoarece datează dintr-o perioadă anterioară cererii sale eventuale și privește probleme fără legătură cu cauza sa.

2. Aprecieria Curții

24. Curtea consideră că argumentul întemeiat pe neepuizarea căilor de atac interne prezentat de Guvern este strâns legat de esența capătului de cerere prezentat de reclamant.

Prin urmare excepția va fi alăturată fondului.

25. De altfel, Curtea constată că cererea nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

B. Asupra fondului

1. Susținerile părților

26. Guvernul consideră că în speță este vorba despre o întârziere de doi ani în executarea deciziei din data de 6 aprilie 2000, pornind de la decizia din data de 29 octombrie 2001, dată la care reclamantul a fost recunoscut drept unic moștenitor al fostului proprietar și până la data de 8 septembrie 2003, data punerii în posesie a reclamantului.

În opinia sa, nu este vorba nici despre un refuz al executării, nici despre o întârziere exagerată, dat fiind în special că reclamantul ar fi trebuit el însuși să facă demersuri pentru evacuarea chirieșului. El invocă faptul că statul nu poate fi considerat responsabil de faptul că reclamantul nu și-a îndreptat cererea de evacuare împotriva persoanei juste.

El menționează în final că reclamantul nu a solicitat reparația datorită imposibilității de a-și folosi imobilul, nici în fața autorităților administrative, nici în fața instanțelor.

27. La rândul său reclamantul consideră că ingerința suferită nu era prevăzută de lege, nu urmarea un scop legitim și a adus atingere în mod exagerat dreptului său de proprietate.

2. Aprecieria Curții

28. Curtea consideră că hotărârea judecătorească din data de 6 aprilie 2000 combinată cu înscrierea în cartea funciară din data de 1 iunie 2000 constituie o creanță suficient stabilită în folosul reclamantului pentru a fi considerată drept « valoare patrimonială » și a impune tutela art. 1 din Protocolul nr. 1. Deși prin decizia susmenționată reclamantul a fost recunoscut drept proprietar al imobilului în litigiu, i-au

trebuit mai mult de trei ani de demersuri repetate îndreptate împotriva administrației, deținătoarea imobilului, pentru a intra în posesia acestuia.

29. Această situație reprezintă o privare de proprietate, în sensul frazei a doua a primului paragraf al art. 1 din Protocolul nr. 1. O privare de proprietate ce ține de această a doua normă se poate justifica numai dacă se demonstrează că a intervenit din motive de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege. În plus, orice ingerință în beneficierea de proprietate trebuie să corespundă criteriului de proporționalitate (*Brumărescu împotriva României* [GC], nr. 28342/95, paragraful 78, CEDH 1999-VII ; și *Hirschhorn împotriva României*, nr. 29294, paragrafele 93-94, CEDH 2007-...).

30. Pentru a stabili dacă măsura în litigiu respectă echilibrul just dorit, și, în special, dacă nu exercită asupra reclamantului o sarcină exagerată, trebuie luate în considerare modalitățile de despăgubire prevăzute de legislația internă. În această privință, Curtea a hotărât deja că, fără plata unei sume rezonabile în raport cu valoarea bunului, o privare de proprietate constituie în mod normal o atingere excesivă și că o lipsă totală a despăgubirii nu s-ar putea justifica potrivit art. 1 din Protocolul nr. 1 decât în circumstanțe excepționale (*Yagtzilar și alții împotriva Greciei*, nr. 41727/98, paragraful 40, CEDH 2001-XII).

31. Curtea reamintește că în speță reclamantul nu a beneficiat de imobilul său timp de trei ani în ciuda deciziei definitive care îi recunoștea calitatea de proprietar. Mai mult, a trebuit să ceară în justiție anularea a două acte administrative privind transferul imobilului său în proprietatea publică și a trebuit să intenteze două acțiuni în evacuare a chiriașului. În sfârșit, deși după a doua acțiune în evacuare reclamantul ar fi putut să-și reia imobilul, administrația nu i-a plătit nicio reparație pentru această perioadă, cu atât mai mult cu cât inspectoratul, autoritate publică, era cel care a folosit imobilul în toată această perioadă.

32. Or, Curtea reamintește jurisprudența sa constantă potrivit căreia administrației îi revine sarcina de a se supune într-un termen rezonabil unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate împotriva sa, creditorul fiind scutit să intenteze din nou acțiuni împotriva autorităților interne pentru a obține executarea obligației în cauză (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Bourdiv împotriva Rusiei*, nr. 59498/00, paragrafele 36-38, CEDH 2002-III ; *Timofeiev împotriva Rusiei*, nr. 58263/00, paragrafele 41-42, 23 octombrie 2003 ; *Metaxas împotriva Greciei*, nr. 8415/02, paragrafele 19 și 26, 27 mai 2004 ; *Roman și Hogeia împotriva României* (decizie), nr. 62959/00, 31 august 2004 ; *Dubenko împotriva Ucrainei*, nr. 74221/01, paragraful 36, 11 ianuarie 2005 ; *Acatrinei împotriva României*, nr. 7114/02, paragraful 40, 26 octombrie 2006 ; și *Hirschhorn*, citată anterior, paragraful 61).

33. Desigur, decizia din data de 6 aprilie 2000 nu impune *expressis verbis* administrației obligația de a pune reclamantul în posesia imobilului și de a-l despăgubi pentru nebeneficierea de acesta. Cu toate acestea, recunoscând calitatea de proprietar a moștenitorilor lui R.E., această decizie a stabilit implicit prin autoritatea de lucru judecat că statul nu era proprietarul imobilului, fapt ce i-a impus obligația de a nu folosi bunul. În plus, începând din data de 1 iunie 2000 sau, cel mai târziu din data de 29 octombrie 2001, nu mai exista nicio îndoială asupra calității reclamantului, moștenitor unic al lui R.E. Cu toate acestea, chiar și după această dată, administrația a continuat să folosească imobilul și să dispună de acesta.

34. Mai trebuie reamintit că Curtea a stabilit deja că chiar și potrivit dreptului român, statul ar fi trebuit să restituie proprietarului imobilului veniturile periodice ale

acestui imobil, în măsura în care statul nu mai era posesorul de bună credință cel mai târziu începând din data de 6 aprilie 2000 (*Weissman și alții*, citată anterior, paragrafele 60-61).

35. În baza aceluiași principii enunțate la paragraful 32 de mai sus, Curtea nu poate împărtăși opinia Guvernului potrivit căreia reclamantul ar fi trebuit să introducă o nouă acțiune în reparație împotriva statului. Presupunând totuși că ar fi avut această obligație, această acțiune nu a constituit un recurs efectiv în speță, cel puțin până la data de 25 mai 2004, din motivele prezentate în continuare.

36. Astfel, Curtea consideră că, deși spre deosebire de cauza *Weissman și alții* citată anterior, în speță, reclamantul nu a introdus o asemenea acțiune în reparație, principiile rezultate din cauza *Weissman și alții* sunt de asemenea aplicabile.

Mai întâi, Curtea observă că suma prea ridicată a taxei de timbru care i-ar fi revenit reclamantului în speță și care ar fi depășit cu mult posibilitățile financiare ale acestuia, a fost motivul pentru care reclamantul nu a folosit acest mijloc.

În plus, în cauza *Iorga*, Curtea a considerat deja că, cel puțin înainte de data de 25 mai 2004 (data la care legislația internă a fost amendată), nu a existat efectiv nicio cale de atac pentru a cere eșalonarea sau scutirea de la plata taxei de timbru și că oricum, independența justiției putea fi pusă la îndoială datorită faptului că hotărârea prin care instanța a stabilit taxa de timbru trebuia contestată în fața Ministerului (*Iorga*, citată anterior, paragrafele 45-47 și 49). Or, această situație face nepertinente hotărârile administrative prezentate de Guvern. Aceeași procedură de contestare a taxei de timbru fiind în vigoare la vremea faptelor din prezenta cauză, Curtea nu vede niciun motiv pentru a se îndepărta de concluzia la care a ajuns în cauzele *Weissman și Iorga* citate anterior asupra neconformității legislației asupra taxei de timbru cu cerințele Convenției.

37. Prin urmare, Curtea consideră că această acțiune nu reprezenta în speță un recurs efectiv, reclamantul fiind scutit să-l folosească (*Akdivar și alții împotriva Turciei*, 16 septembrie 1996, paragraful 66, *Culegere de hotărâri și decizii* 1996-IV și *Menteș și alții împotriva Turciei*, 28 noiembrie 1997, paragraful 57, *Culegere* 1997-VIII).

38. Aceste elemente sunt suficiente Curții pentru a concluziona că privarea de proprietate suferită de reclamant din cauza refuzului autorităților timp de mai ani de a respecta o decizie definitivă care îl recunoștea pe tatăl vitreg și apoi pe reclamantul însuși drept unic proprietar al unui imobil, fără ca autoritățile să-i ofere acestuia vreo despăgubire și fără să fi pus la dispoziția sa vreun recurs efectiv pentru obținerea acestei reparații, a întrerupt echilibrul just dintre apărarea dreptului de proprietate al reclamantului și cerințele de interes general.

39. Prin urmare trebuie respinsă excepția preliminară a Guvernului și concluzionat pe fond că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

II. Asupra altor pretense încălcări

40. Citând art. 6 alin. 1 din Convenție, reclamantul se plânge de inechitatea și de durata procedurilor de evacuare, și în special de erorile de drept comise de instanțele interne. Pe același temei, acesta se plânge în fine de lipsa de independență și de imparțialitate a instanțelor naționale, care ar fi controlate de executiv prin intermediul numirii președinților instanțelor.

41. Pe baza informațiilor de care dispune și considerând că nu poate analiza decât în mod limitat erorile de fapt sau de drept pretins comise de instanțele interne, cărora le revine sarcina de a examina faptele și de a interpreta și aplica dreptul intern (*Brualla Gómez de la Torre împotriva Spaniei*, 19 decembrie 1997, paragraful 31,

Culegere de hotărâri și decizii 1997-VIII și Garcia Ruiz împotriva Spaniei [GC], nr. 30544/96, paragraful 28, CEDH 1999-I), Curtea nu reține niciun fel de arbitrar în felul în care instanțele interne au judecat aceste acțiuni, nici întârzieri în examinare care ar putea pune probleme în temeiul art. 6.

În final, presupunând că reclamantul a epuizat căile de atac interne pentru a soluționa la nivel național plângerea întemeiată pe pretinsa lipsă a independenței și imparțialității instanțelor, Curtea nu descoperă, în circumstanțele prezentei spețe, niciun element subiectiv sau obiectiv de natură să arunce o umbră de îndoială asupra judecătorilor.

42. Reiese că plângerea este în mod manifest neîntemeiată și trebuie respinsă în aplicarea [art. 35](#) alin. 3 și 4 din Convenție.

III. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

43. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

A. Prejudiciu

44. Reclamantul solicită 63.156 euro cu titlu de prejudiciu material, bazându-se pe o expertiză contabilă care a evaluat beneficiul nerealizat în perioada 28 iunie 2000 – 3 octombrie 2003, ținând cont de chiriile practicate pentru imobile similare cu al lui. El solicită de asemenea 150.000 euro cu titlu de prejudiciu moral pe care l-ar fi suferit.

45. Guvernul se opune acordării unei sume pentru beneficiul nerealizat și își reafirmă poziția în ceea ce privește posibilitatea reclamantului de a cere reparația în fața instanțelor interne. El consideră de asemenea că nu există nicio legătură de cauzalitate între pretensele încălcări și suma solicitată cu titlu de prejudiciu moral, că această sumă este oricum excesivă și că o eventuală hotărâre de condamnare ar putea constitui în sine o reparație satisfăcătoare a prejudiciului moral pretins suferit.

46. Ținând cont de toate elementele de care dispune și statuând în echitate, așa cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea alocă reclamantului 15.000 euro pentru toate prejudiciile reunite.

B. Costuri și cheltuieli

47. Reclamantul solicită de asemenea 10.000 euro pentru costurile și cheltuielile suportate în fața instanțelor interne și pentru cele suportate în fața Curții. El prezintă o factură de 230 lei noi românești (RON) reprezentând plata expertizei contabile prezentată la dosar și o factură în sumă de 24.990 RON reprezentând onorariile avocatului.

48. Guvernul consideră că onorariile avocatului sunt exagerate comparativ cu complexitatea redusă a cauzei și că oricum reclamantul nu a justificat plățile cerute cu titlu de costuri și cheltuieli omițând în special să prezinte contractele încheiate cu expertul și avocatul.

49. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor decât în măsura în care se stabilește realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor. În cazul în speță, ținând cont de elementele pe care le deține și de criteriile susmenționate, Curtea consideră rezonabilă suma de 7.200 euro pentru procedura în fața Curții și o acordă reclamantului.

C. Majorări de întârziere

50. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. alătură pe fond și respinge excepția preliminară a Guvernului întemeiată pe neepuizarea căilor de atac interne în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție ;

2. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și inadmisibilă pentru rest ;

3. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție ;

4. hotărăște :

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție :

i. 15.000 euro (cincisprezece mii euro), sumă ce va fi convertită în moneda statului pârât, pentru toate prejudiciile reunite, la care se adaugă orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit ;

ii. 7.200 euro (șapte mii două sute euro), sumă ce va fi convertită în moneda statului pârât, pentru costuri și cheltuieli, la care se adaugă orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit de reclamant;

b) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

5. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 4 noiembrie 2008, în temeiul [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,
președinte

Stanley Naismith,
grefier adjunct

